

Clipe de istorie contemporană

Inscrierea în repertoriul teatrului radiofonic — „sală” de spectacol cu un public foarte numeros — a piesei *Intâlnire la sectorul patru* de Alexandru Minzat, membru al mișcării artistice de amatori, cu veche și bogată experiență, se cuvine salutăată ca o inițiativă meritorie, necesară a fi susținută și în viitor.

Inspirată în mod nemijlocit din problematica activității productive, din întâmplările, preocupările, izbăzile și greutățile, sau chiar greșelile, din viața de fiecare zi a unei întreprinderi, piesa lui Alexandru Minzat reține atenția, prin autenticitate, prin amprenta de *fapt trăit*, detectabilă în structura tematică, dar și în construcția personajelor, a replicilor. Probleme de acută actualitate, obiective și sarcini, cu care se confruntă azi fiecare dintre cetățenii implicați în desfășurarea fenomenelor economice ale țării, sînt primate prin prisma aplicării lor concrete, a particularităților ținînd de un mod sau altul de a înțelege, de o mentalitate sau alta, a neajunsurilor ce se ivesc în procesul muncii, a depășirii lor. Nu sînt principii înțelese, ci situații trăite, nu se exemplifică idei, ci se trag concluzii din experiențe — aceasta ni se pare calitatea esențială a textului lui Alexandru Minzat. Nu lipsesc unele inabilități, în transcrierea artistică a materialului faptic, piesa e încheșată pe o linie destul de simplă, uneori rigidă, dar aceste scăderi sînt inevitabile și, în bună măsură, atenuate de „mîna sigură”, de profesionist, ce se simte în montarea semnată de Constantin Dinischiotu. Merite egale, în îmbogățirea cu nuanțe și accente a materialului dramatic, revin și interpreților, dintre care vom aminti pe: George Constantin, Sorin Ștefănescu-Medeleni, Ion Marinescu, Irina Mazanitis.

Acțiunea piesei *Cu fața spre soare* de Dan Tărchiță, este plasată în urmă de cîteva decenii, în anul, devenit sărbătorit pentru români, 1944. Evenimentele clocotitoare ale timpului, clipa de inegalabilă tensiune politică și socială, răscruce în destinul unei țări, al unui popor, sînt prezente în piesă cu pregnanță, dar, indirect, descifrate din unghiul particular al unui cuplu de tineri — oameni fermi, dar nu neapărat eroi, cugete limpezi, dar nu neapărat vizionari. Războiul, profun-

dele schimbări politice, sacrificiile, momentele de cumpănă din viața unei țări apar astfel în latura lor cea mai omenescă, dureros, dar și pilduitoare, emoționantă. Autorul nu se ferește de inflexiunile romantice, uneori chiar sentimentale, și poate că, într-adevăr, nici un alt episod al istoriei noastre nu este mai nîmbat de romantism, mai bogat în sentimente, ca acesta. În regia artistică a lui Cristian Munteanu și în interpretarea actorilor Ion Marinescu, Mihai Mereuță, Sorin Postelnicu, Adina Popescu, Corado Negreanu, Boris Petroff, Constantin Dinulescu, ardența ideilor, intensitatea trăirilor găsesc tonul sincer de exprimare, neîncercat de emfază, nefalsificat de declarativism.

Cristina DUMITRESCU

CABANA de Claude Bonnefoy

Din pornire, piesa lui Claude Bonnefoy se vadește a fi inspirată de *Regele Lear*. Și aici, un tată își clamează durerea că a fost alungat de fiicele sale. Urmărit de un slujitor credincios, e surprins pe drum, de o furtună, ce îl determină să se refugieze într-o... cabană. Ca și regele, aflăm, personajul lui Claude Bonnefoy renunțase la avere, în favoarea fiicelor etc., etc.

Dar, pentru ce a fost alungat de fiice acest bătrîn tată care pretinde că le-a iubit, și că le iubeste încă? E curiozitatea noastră legitimă, care ne-a condus mereu spre cauzele lucrurilor, și pe care autorul o ipostaziază într-un alt personaj, peticăreasa, stăpîna cabanei. Aceasta îl invită, pe bătrîn, să întreprindă o retrospectivă în viața sa familială. Se vor utiliza, așadar, flash-back-uri cu rîstul de a ne înfățișa cîteva scene de familie, între bătrîn și fiicele sale, din care aflăm că tatăl le educase în spiritul superficial al relațiilor de familie burgheze, între care și iubirea, redusă la o simplă conveniență, se cumpără. Pe cit de egoist, pe atît de orgolios, tatăl voise să cumpere iubirea fiicelor, cedîndu-le întreaga avere — gestul regelui Lear —, dar, din

păcate. ceea ce nu apare ca generic uman, pe tema nerecunoștinței copiilor, în piesa marelui brit, aici, la Claude Bonnefoy, rămîne o simplă moralitate. Ce-i lipsește autorului modern, dincolo de subiect și de ambiție, și chiar de inteligență, pe care o depistăm în calitatea întreprinderii sale? Forța și înălțimea spirituală a Celuilalt, credem, și cu atât mai vădite ne apar aceste lipsuri, cu cât a îndrăznit să-i împrumute subiectul.

Cazul lui Claude Bonnefoy ne aduce aminte de rezerva pe care Goethe o făcea pentru o eventuală imitație a lui Shakespeare, spunindu-i lui Eckermann: „Shakespeare ne înfățișează pe o tipsie de argint niște mere de aur. A-l imita înseamnă a-i împrumuta tipsia de argint, dar pentru a înfățișa pe ea niște cartofi“.

În rolul tatălui, cu totul exterior și foarte afectat, Gheorghe Cozorici. El a declamat excesiv teatral, clamoros, așa zice; un moment am crezut că parodiază un personaj romantic. Doar într-o scenă din final, în care îl înfățișează pe

muribund, este mai natural. Actorul se va fi gândit, poate, că personajul însuși este superficial și teatral, dar asta nu înseamnă că trebuia să ajungă să se identifice cu el (asta a fost primejdia care a pîndit naturalismul), ci să lase sugerată o distanță între cel ce joacă și cel jucat.

Margareta Pogonat, în triplul rol al stăpînei cabanei și al celor două fiice, credem că a fost greșit distribuită de regizor, căci, temperamental, și în genere, biopsihic actriței îi lipsesc datele personajelor pe care le interpretează. De altfel, în privința regizorului, Constantin Popa, după ce am privit cu atenție jocul actorilor, a rămas să conchidem, că limita creației sale s-a oprit doar la distribuție.

În fine, al treilea personaj, Slujitorul, a fost interpretat de Vasile Nițulescu, singurul viu, adevărat, și neafectat, vreme clipă, că evoluează între două fantoze — iată actorul!

Constantin RADU-MARIA

„Rampă“, acum 50 de ani septembrie 1931

Vilegiatura s-a sfîrșit! Ioan Massoff, în reportajul de sezon, aruncă pri-viri în curțile gospodinelor, unde fierb cazane cu magiun și bulion, unde se pun murături la borcan...

● O piesă din alte vremi, *Chemarea codrului* de G. Diamandi, redeșteaptă în în memorie seri de teatru de la începutul veacului, cînd literatura cu haiduci dădea în floare. Meșterul Paul Gusty priveghează noua serie de actori ai Naționalului: Marioara Zimniceanu, Cleo Pan, A. Pop Marțian. ● La „Alhambra“, N. Kirițescu, N. Vlădoianu și Nicușor Constantinescu au scris revista *Bonsoar*, „Alhambra“! pentru Marilena Bodescu, Sily Vasiliu, Aurel Munteanu etc. Se repetă „în secret“. Să nu fure concurența... poantele. ● Deocamdată în matineu, venerabilul Iancu

Brezeanu va toasta pentru „dama bună“, Coana Joițica. A rămas singurul din distribuția strunită de Caragiale alături de... actuali și viitori „mari“: Mița Filotti, N. Sorescu, Ion Manu, A. Athanasescu. ● Din cușca suflerului: În magazinul de mărunțișuri „La doi măgari“ (lîngă sala Eforie), intră Puiu Iancovescu și întreabă pe patron: — Domnule, asocia-tul dumitale nu e aici? — Eu îmi conduc singur magazinul. — Ei, cum se poate? Atunci de ce scrie pe firmă „La doi măgari“?! ● Directorul Operei Române, George Georgescu, repetă *Fidelio* și are aproape gata pentru gongul inaugural *Cneazul Igor* de Borodin. ● Ultimele spectacole ale „Cărăbușului“ cu *In draci!*, revista lui N. Kirițescu. Apoi... lungul turneu de iarnă. Nea Costică va duce prin provin-

cie și „numărul de senza-ție“, cei 20 de dansatori negri. „De 'oț!“, precizează inocent răsfățatul director al scenei din str. Academiei, ● Maria Ventura, vorbind „despre ea și despre alții“, arată motivul pentru care a deschis teatru-l său: „Sunt bucureșteancă. Imi sunt dragi bucureștenii, cu toate lip-surile lor, pentru poezie și pitorescul atât de deosebite de cele ale orașelor din Occident“. ● Asociația dramatică Bulandra-Iancovescu - Maximilian - Storin (I. Manolescu se întorsese la Național) promite *Adevărul gol golut*. Farsa lui P. Veber va face serie prin actorii V. Maximilian, I. Iancovescu, I. Talianu, F. Etterle. ● În urma examenului de admitere la conservatorul dramatic (profesorii -- să tot faci teatru! — Ion Livescu, Lucia Sturdza Bulandra, Ion Manolescu, N. Soreanu, M. Filotti), un singur „nume“: Ninetta Gustă.

I.N.